

fører for dem og stole blot paa ham i den Retning, det var der dog virkelig ingen Anledning til.

Akkurat paa samme Maade forholder det sig med Forhøjelsen af Bevillingen til Rejser for Fiskere. Akkurat det samme blev udtalt om det Spørgsmaal, og det blev ligeledes udtalt under et Samraad, vi havde i Finansudvalget med Ministeren, hvor han den Gang sagde — det mindes det ærede Medlem ganske sikkert — at bare der kom saa meget som et Andragende — ja han brugte endogsaa Ordet, bare der kom saa meget som et lille „Kvæk“ — fra Fiskernes Side eller deres Forening, skulde han være villig til at søge Tilskuddet forhøjet, men saa længe de ikke lode det aller mindste høre fra sig, var der ikke Anledning til at gaa med til et saadant Forslag, blot fordi det ærede Medlem behagede at stille det. Saa vide vi ganske vist, at han stillede det, og at naar det muligvis en Gang bliver gennemført, kan han sige, at han har Æren af det hele. Jeg tror for øvrigt ikke, at det nytter stort at udtale sig her for at belære det ærede Medlem, thi jeg tror, at han mener, at Æren for det hele i den Retning tilkommer ham, og den Tro, tror jeg, han vil blive ved at beholde; hvad det Punkt angaar, har han jo en Tro, der kan flytte Bjerge.

Med Hensyn til de to andre Bevillinger skal jeg ganske kort berøre, at om Pensionen til Professor Krabbe har jeg oplyst, at vi ere gaaede med til den for hans videnskabelige Fortjenesters Skyld og selvfølgelig ikke, fordi han manglede de Par Aar i at naa højeste Lønning og dermed højest Pension. Ligeledes med Hensyn til de 150 Kr. til Dyrslægen i Lumsaas, det gør man, fordi Amtsraadet ligeledes giver 150 Kr., og fordi man uden et saadant Tilskud neppe kan faa nogen Dyrslæge til disse tyndt befolkede Egne, hvor de have fire Mil til den nærmeste Købstad Nykøbing, og at de skulde rejse saa langt for at hente Dyrslæge til deres syge Kreaturer, var der jo ingen Mening i, saa er der ingen Grund til at nægte en Bevilling til en Egn som denne, der er saa afsides og saa tyndt befolket som denne, og hvor der virkelig er Trang dertil. Hvad Dyrslægerne andre Steder angaar, da have vi haft dette Spørgsmaal oppe flere Gange. Det ærede Medlem ved selvfølgelig godt, at der var truffet den Aftale mellem Landbrugsministeren og Finansudvalget med Hensyn til de Byer, angaaende hvilke det ærede Medlem har stillet Ændringsforslag, og at man er

bleven enig om, at de ikke skulle have Tilskud, men at efterhaanden som Dyrslægerne i disse Byer enten dø eller flytte derfra eller ophøre at fungere der eller, hvis Amtsraadet trækker sit Bidrag tilbage, saa ville de Bidrag ikke blive givne mere, og det har man ikke villet gaa fra. Det er blot disse Bemærkninger, jeg har villet tillade mig at gøre.

Byriell-Jensen: Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) er atter kommet tilbage til at bruge Udtrykket „Formynderskab“ om de større Jordbrugeres Forhold over for Husmændene, og det er jo ikke noget nyt, der er jo kommet lignende Udtalelser fra det ærede Medlem mange Gange ogsaa før denne Forhandling. Jeg vilde gerne have Lov til her at sige, at jeg mener, det er Uret, at man fra den Side, det ærede Medlem tilhører, i dette Stykke betegner de større Jordbrugere som Formyndere for Husmændene; og man kan oven i Købet ikke godt faa andet ud af det ærede Medlems Udtalelser, end at han endogsaa mener, at det har været et daarligt Formynderskab. Jeg mener virkelig, at man skylder Landboforeningerne, som for største Delen i tidligere Tider have bestaaet af de større Jordbrugere, men som efterhaanden heldigvis ogsaa have optaget et ret betydeligt Antal Medlemmer af Husmændene, idet for Resten saa mange, som ønske det, kunne blive Medlemmer — jeg mener, man skylder dem Tak for det Arbejde, der er gjort for Husmændene. Men jeg vil være enig med det ærede Medlem i, at det ikke alene kunde kaldes Formynderskab fra de større Jordbrugeres Side, men endog et daarligt Formynderskab, hvis man fra de større Jordbrugeres Side havde søgt at holde Husmændene ude, først fra at komme ind i Landboforeningerne, og efter at de vare komne der ind, havde holdt dem ude fra Bestyrelsen og Bedømmelseskomiteen, der bedømmer Huslodder, hvis Ejere konkurrere til Præmier, og som uddele Rejseunderstøttelser, men jeg tror bestemt, at der ikke er mange Landboforeninger, der varetage deres Arbejde paa denne Vis, og jeg vil sige til Forsvar for den Landboforening, jeg har haft den Ære at være Formand for nu i snart 16 Aar, at den har ikke lagt Husmændene et Halmstraa i Vejen, men netop søgt saa meget som muligt at drage dem ind i Foreningen som Medlemmer. Den har heller ikke lagt Husmændene et Halmstraa i Vejen